

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1908.

Leto IX.

Pedenj-možek, mali Muk.

Pedenj-možek, mali Muk,
rad je veseljačil —
nove hlačke, nov klobuk
vedno bi oblačil.

Pipico je rad kadil
in se grel na solnci;
oče pa se je jezil,
močnik kuhal v lonci.

Bila to narobe stvar:
sinček vedno strani —
oče trden gospodar
letos kakor lani . . .

Tristo je nekoč pedi
oče šel od doma —
s palčki, z godcem dudeldi
v hišo Muk priroma . . .

Hej, tam bil strunač je Tes,
prstov roke ročne,
pa zagodel je na ples
tem možem poskočne!

In z nožicami ob pod
takt možički bili —
kakor ko slavi se god,
vinčece so pili!

Pili so in ju-hu-hu
v plesu se vrteli —
pesem krepkega glasu
zdajpazdaj zapeli!

Rajali so veninven
tja do zore zlate —
a tedaj zagradi sen
vse može bradate . . .

Eden, dva, kjer muca spi
pri polici blizi —
a na goslih dudeldi
godec spi pri mizi . . .

Oče pride — da te miš! —
vidi vse narobe,
uren kakor vetra piš
vse spodi iz sobe!

Tam jaz bil sem tiste dni
noter v temnem lesu —
a še zdaj mi dudeldi
tu zveni v ušesu . . .

To je bilo v tistih dneh,
ko bil čuden čas je,
ko zorel je bob v latéh,
grah pa gnal je klasje.

Pa sem rekel: To je res,
naopak ni pravo,
da zapisal Muk in Tes
to bi zgodbo v glavo!

Fran Žgur.

